

SCOTT PRATT

Best
Seller
amazon.com

"To nejlepší z Johna Grishama a Scotta Turowa."

– Ken Bruen

NEVINNÝ KLIENT

THRILLER S JOEM DILLARDEM

NEVINNÝ
KLIENT

SCOTT
PRATT

NEVINNÝ
KLIENT

Přeložila Kateřina Bínová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Scott Pratt, 2008
Translation © Kateřina Bínová, 2019
Cover © Jiří Miňovský / ARBE Design, 2019
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-155-7 (pdf)

*Tuto knihu, stejně jako všechny, které jsem dosud napsal
nebo které kdy napíši, věnuji své drahé Kristy, jejímu
nepřekonatelnému elánu a inspirativní odvaze.
Miloval jsem ji dřív, než jsem se narodil,
a budu ji milovat ještě dlouho poté, co zemřu.*

ČÁST PRVNÍ

12. DUBNA 7:00

První záležitost, se kterou jsem se musel v den svých čtyřicátých narozenin potýkat, byl Johnny Wayne Neal. Forenzní psychiatr, kterého jsem najal, aby ho vyšetřil, naznal, že Johnny je narcista, patologický lhář a sociopat. A to prý nejsou zdaleka jeho nejhorší vlastnosti. Nazval ho „nenapravitelným monstrem“. Poprosil jsem ho, aby nic z toho nepsal do zprávy, protože jsem nechtěl, aby se o tom dozvěděl státní zástupce. Johnny je možná monstrem, ale pořád je to můj klient.

Johnny Wayne Neal se domluvil se dvěma svými gangsterskými kamarádky, aby kvůli tučné životní pojistce zavraždili jeho krásnou mladou manželku. A tak, když se asi před rokem jednou ve středu ve tři ráno probudila, stáli u její postele dva cizí chlapi, kteří ji brutálně ubodali k smrti. Johnnyho tříletý syn, který té noci spal se svou mámou v pokoji, schovaný pod postelí poslouchal, jak jeho maminka umírá.

Úřadu pro vyšetřování státu Tennessee a policii města Johnson trvalo necelý týden, než si dali dohromady jedna a jedna a Johnnyho zatklí a obvinili z vraždy prvního stupně a plánování vraždy prvního stupně. Vzhledem k ohavnosti činu žádá stát Tennessee

pro Johnnyho trest smrti. Bezcitný soudce mu jako obhájce přidělil mě, za což budu odměněn rovnou stovkou dolarů za hodinu, což je zhruba stejně, jako si vydělá druhořadá prostitutka.

Prokurátor nabídl, že od trestu smrti upustí, ovšem pod podmínkou, že se Johnny Wayne přizná k vraždě prvního stupně a bude souhlasit s doživotním vězením. Když jsem tuto nabídku Johnnymu před týdnem přednesl, váhavě souhlasil. V devět ráno nás tedy čekají u soudu, kde byl měl Johnny přiznat vinu. Zastavil jsem se za ním ve vězení, aby si to náhodou ještě nerozmyslel.

Čtvrt hodiny poté, co jsem se usadil v místnosti určené pro rozhovory vězňů s obhájci, přivedli Johnnyho Waynea v nažehleném oranžovém overalu, bez jediného záhybu. Pouta na zápěstí i kotnících měl řetězem připevněná ke kovové obruči v pase.

„Chtěl jsem se jenom ujistit, že jste nezměnil názor, než půjdeme k soudu,“ promluvil jsem na něj, jakmile eskorta v uniformách zmizela za dveřmi a on si neohrabaně sednul na židli. „Jak se jednou přiznáte, nebude cesty zpět.“

Seděl s pohledem zavrzaným do stolu. Krátké, slámově žluté vlasy měl dokonale učesané. Se svými necelými sto osmdesáti centimetry byl menší než já, hubený a bledý. Obličej i paže měl pokryté drobnými narůžovělými pihami. Když začal tukat prsty do stolu, všiml jsem si, že má čerstvě upravené nehty a také voněl po šamponu.

„Jak je možné, že na místě, jako je tohle, vypadáte pořád jak ze škatulky?“ zeptal jsem se. „Pokaždé, když vás vidím, mám pocit, že jste zrovna vyšel ze salónu.“

Protočil oči. Měly bledě zelenou barvu a z určitého úhlu v nich byly vidět červené tečky. Měl je posazené blízko u sebe a to levé mu trochu ujždělo, díky čemuž bylo poněkud problematické zachytit jeho pohled. Člověk nevěděl, na co se má soustředit.

„Že jsem ve vězení, ještě neznamená, že musím žít jako zvíře,“ od-
tušil. „Zvláště když mám prostředky, abych si zde zajistil určité služby.“

„Myslíte holiče?“

„Ano, například holiče. Jeden ze spoluvězňů za mnou jednou
týdně chodí do cely, upraví mi vousy a umyje a ostříhá mi vlasy.“

„Dělá vám i manikúru?“ sjel jsem pohledem k jeho pěstěným
rukám.

„To zvládám sám.“

„A kdo se vám stará o prádlo? Všichni ostatní mí klienti vypa-
dají, jako by v těch uniformách i spali.“

Neušlo mi, že mu těmi otázkami lezu krkem, a tak jsem v tom
hodlal pokračovat.

„Prádlo mi perou spolu s ostatními. Mám však člověka, který
se stará o to, aby s ním bylo nakládáno s veškerou péčí, a nechce
za to víc než pár věcí z místní kantýny.“

Mluvil slabým, nosovým tenorem, s naprosto precizní dikcí.
Představil jsem si, jak mu do úst strkám lejno, jen abych ho při-
nutil vyslovit jediné slovíčko špatně.

„Proč vás tak zajímá moje osobní hygiena?“ zeptal se náhle.
„Uráží vás to snad?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem. „Byl jsem jen zvědavý.“

Pohrdal mnou, to bylo zcela jasně patrné. S každým naším set-
káním to pohrdání rostlo, jako metastázy rakoviny, ale mně to
bylo úplně fuk. Ty pocity byly totiž oboustranné. Mnohokrát mi
lhal. Já i mí vyšetřovatelé jsme se honili po celém východním
Tennessee za falešnými stopami a vybájenými svědky. Navíc si
neustále na něco stěžoval.

„Pokud jsme tedy již dostatečně probrali toto skutečně důležité
téma,“ pokračoval Johnny Wayne povýšeně, „vysvětlete mi laska-
vě ještě jednou tu *dohodu*, jak to výmluvně nazýváte.“

„Je to tak jednoduché, že by to pochopil i úplný debil.“

„Chcete snad naznačit, že jsem debil?“

Zhodnotil jsem, že odpovědět mu na jeho otázku po pravdě by nikam nevedlo, a tak jsem ji raději ignoroval.

„Dohoda zní tak, že se přiznáte k vraždě prvního stupně a přijmete doživotí bez možnosti podmíněčného propuštění. Vzdáte se práva na odvolání. Výměnou za to zůstanete na živu. Žádná jehla pro Johnnyho Waynea. Jak říkám – je to jednoduché.“

Odfrknul si. „To mi tedy nepříjde jako velká výhoda.“

„Záleží na úhlu pohledu.“

„Co tím myslíte?“

„Že záleží na tom, jestli chcete raději strávit zbytek života jako běžný vězeň, s vyhlídkou na to, že vám ho aspoň jednou za čas někdo vykouří, nebo si chcete užít příštích patnáct let v izolaci v cele smrti a pak dostat injekci.“

„Ale já jsem nevinný.“

„Jistěže ano. Nicméně důkazy bohužel hovoří jinak.“

„Všechno jsou to lži. Žádné přímé důkazy nemají.“

„I ty záznamy hovorů z vašeho mobilního telefonu, které se přesně shodují s tím, co vypověděli Clive a Derek na policii? Myslím ty hovory, kdy jste je kontroloval po cestě k vám, kde měli zabít Lauru, i zpět, když bylo po všem?“

Stísknul čelisti. Jestli Johnny Wayne něco opravdu nesnášel, pak to byla fakta.

„A co ty čtyři samostatné životní pojistky, které jste na Lauru během posledních osmnácti měsíců uzavřel? Celkem za tři sta padesát tisíc dolarů, Johnny.“

„Nejsem jediný, kdo se trochu rozšoupl s pojištěním svého životního partnera.“

„Tak mi vysvětlete, proč Derek s Clivem vypověděli, že jste jim za zabití Laury slíbil deset procent z peněz, které byste z pojištění inkasoval?“

„Jen se snaží zachránit si zadek.“

„Pokud jste je nenajal vy, proč by ji zabíjeli? Vždyť ji ani neznali.“

„Proč? Proč? Proč se mě ptáte na takovéto blbosti? Máte snad být můj obhájce.“

Hodlal jsem mu připomenout i ty audionahrávky, ale říkal jsem si, že mu dám na chvílku oraz. Clive s Derekem, ti dva vrahouni, které si na vraždu své ženy najal, se sesypali v podstatě hned na začátku výslechu, ke všemu se přiznali a práskli, že za vším stojí Johnny. Poldové je napíchli na nahrávací zařízení a poslali je za Johnnym, který bez okolků žvanil jak o vraždě, tak o penězích. Když jsem mu tu nahrávku pustil poprvé, získal jeho obličej zvláštní odstín.

„Poslechněte,“ řekl jsem mu, „úkolem dobrého právníka je mimo jiné poradit klientovi co možná nejlépe. A můj názor je, že prokurátor by klidně mohl poslat cvičenou opici a ani ta by neměla nejmenší problém vás z té vraždy usvědčit. Důkazy hovoří jasně proti vám, vražda byla provedena nebývale krutým způsobem a váš malý syn byl toho všeho svědkem. Jsem stoprocentně přesvědčený, že vaše šance na trest smrti jsou mimořádně vysoké.“

„Nikoho jsem nezabil,“ oponoval.

„To možná ne, ale kdyby nebylo vás, byla by ještě naživu, a porota bude mít o viníku jasno.“

„Chápu správně, že mi radíte, abych souhlasil s tím, že strávím zbytek života ve vězení za zločin, který jsem nespáchal?“

„Máte jen dvě možnosti. Buď přijmete tu nabídku a přiznáte se, nebo můžete jít před porotu.“

„S právníkem, který je přesvědčený o mé vině?“

„Na mě to neházejte. Já vám jen upřímně říkám, jak si myslím, že to celé dopadne. Měl byste mi za to být vděčný. Rodiče vaší ženy nevěří v trest smrti, stejně jako já. Myslí si, že kdyby vás

usvědčili a odsoudili k smrti, vaše krev jim svým způsobem ulpí na ruku. To oni přesvědčili státního návladního, aby vám tuhle nabídku učinil.“

„Příšerní pokrytci,“ zabrblal Johnny Wayne.

S chutí bych mu jednu natáhnul. James a Rita Millerovi, rodiče jeho nádherné, nevinné a jím zavražděné ženy, byli jedni z nejmilejších lidí, jaké jsem kdy potkal. Mluvil jsem s nimi v rámci přípravy na proces a jedna z otázek, kterou jsem jim položil, byla, jak se tak milá mladá žena jako Laura mohla dát dohromady s někým, jako byl Johnny Wayne. James Miller mi vyprávěl, že se ti dva setkali v Jefferson City, kde Laura navštěvovala Carson-Newmanovu univerzitu. Johnny bydlel ve městě, studoval dálkově a velmi často se vyskytoval na srazech Sdružení baptistických studentů. Tam narazil na Lauru a přesvědčil ji, že je bohabojný křesťan. James s Ritou o něm měli jisté pochybnosti, nicméně věřili úsudku své dcery. Johnny se zdál být inteligentní mladý muž, který jejich dceru miluje. Ani ve snu je nenapadlo, jaké monstrum se za jeho pečlivě upraveným zevnějškem a milým úsměvem skrývá. Nedlouho po svatbě začal vztah těch dvou vykazovat jisté trhliny, které se velmi rychle prohlubovaly, a krátce po třetím výročí Johnny Lauru opustil kvůli jiné ženě a odstěhoval se do Severní Karolíny. Tu noc, kdy byla Laura zavražděna, seděl se svou, tehdy již těhotnou přítelkyní v baru v Charlotte.

Podíval jsem se na něj a představil si, jak mu klouby prstů vyrážím zuby. Ta představa byla docela uklidňující.

„Tak jak jste se rozhodl?“ zeptal jsem se. „Potřebuju znát odpověď, u soudu máme být už za dvě hodiny.“

„Musím si to ještě promyslet.“

„Ne, nemusíte. Berte to jako dárek. Buď jej přijměte, nebo odmítněte.“

Ruka mu vylétla k nosu a znovu začal s tím svým otravným zlovykem – stisknul si nosní dírky mezi palcem a ukazováčkem a zase je pouštěl. Zmáčknout, podržet a pustit. Zmáčknout a podržet. Pustit.

Když to celé zopakoval třikrát, prohlásil: „Do hajzlu s tím. Jdu do toho. Předhodte mě lvům.“

„Dobré rozhodnutí. První za dlouhou dobu.“

„Skončili jsme?“

„Řekl bych, že ano, Proč, někam spěcháte?“

„Musím se vysrat. To ty boloňské špagety, které tu servírují.“ Jeho hlas, stejně jako obličej, nenesl nejmenší známku emocí. Ani se nenamáhal zeptat, jak to celé ovlivní jeho syna. Vlastně se o něm nezmnínil ani jednou za těch několik měsíců, co jsme se potkávali.

Vstal jsem a tlačítkem na stěně jsem přivolal stráž. Johnny Wayne zůstal sedět, ale já jsem od něj chtěl být co nejdál, a tak jsem se opřel zády o stěnu a zíral do stropu. Trvalo to asi tři nebo čtyři minuty, než jsem z chodby uslyšel dusot těžkých bot stráží.

„Hej, Dillarde,“ ozval se z ničeho nic Wayne.

„Co?“

„Všichni si myslí, kdoví jak nebyla svatá. Ale byla to jen debilní děvka. Jediné, co jsem po ní chtěl, byl rozvod za mých podmínek, nic složitějšího. Kdyby souhlasila, mohla si to všechno ušetřit. Může si za to sama.“

„Radím vám, abyste už neříkal ani slovo,“ ucedil jsem a představa jeho vyražených zubů ve mé mysli prudce nabyla na intenzitě.

Dveře zařinčely. Dovnitř vpadli strážníci a vzali ho mezi sebe. Jeden z nich, mladík s tlustým krkem a holou hlavou, mě sjel pohledem odshora dolů.

„Vy děláte jenom obhájce, že jo?“ zeptal se.

„Ano.“

„Tak to asi budete mít radost, páč před chvilkou tady byla nějaká stará babka a nahlásila, že její kočka našla v jezeře kousek vocaď lidskýho šulína. Podle mě nebude trvat dlouho a najde se aji tělo.“

„Šulína? Myslíte penis?“

„Pro vás penis, pro mě šulín.“

„A proč mi to říkáte?“

„Sem myslel, že vám to udělá radost. Mrtvola znamená, že budete mít práci, ne? Ste stejný jak funebráci.“

Mrknul na svého kolegu a oba se tomu vtípku zasmáli. Do konce i Johnny Wayne se maličko pousmál. Když odešli, zůstal jsem stát opřený o zeď, v hlavě mi dozníval jejich smích a Wayneovo přiznání. Chřestění řetězu jeho pout bylo čím dál slabší, jak ho odváděli chodbou pryč.

Když jsem pak procházel labyrintem oceli a betonu, začala mi třesit hlava a žaludek jsem měl sevřený v pěst. Měl jsem plné zuby obhajování lidí, jako byl Johnny Wayne Neal, i pošklebků pitomců, jako byli ti dva strážní. Musel jsem si připomenout, že zanedlouho pověsím práci obhájce na hřebík. Už zbýval jen necelý rok, než se toho všeho zbavím. Už žádní Johnny Wayneové. Už žádní pitomci.

Cestou k východu jsem si opakoval, že si to nesmím tak brát. *Nenech se tím otrávit. Dělal jsi jen svou práci.* Nutil jsem svou mysl zaměřit se na něco příjemnějšího. Třeba na své narozeniny. Na to, jak je oslavím se svou ženou Caroline a našimi dětmi, těmi nejdůležitějšími a nejužasnějšími lidmi, jaké ve svém životě mám. Na čokoládový dort. Na to, co si letos při sfouknutí svíček budu přát.

Ten nápad se mi vynořil v mysli ve chvíli, kdy jsem vyšel ze vchodových dveří do deště, a musel jsem se usmát. Šance, že by

se mi tohle přání splnilo, byla tak jedna ku milionu. Ale čert to vem, za zkoušku nic nedám.

Letos bude mé přání jednoduché a sobecké. Letos, ještě předtím, než definitivně ukončím svou kariéru obhájce, bych si přál jednoho – jednoho jediného – skutečně nevinného klienta.

12. DUBNA

8:45

O hodinu později jsem seděl ve svém autě na parkovišti washingtonského krajského soudu v centru Jonesborough. Je to pohlednicově krásné městečko, nejstarší v Tennessee, usazené v horách sto padesát kilometrů severovýchodně od Knoxville. Podíval jsem se přes ulici k Národnímu centru vyprávění, postavenému před pár lety. Díky němu získalo Jonesborough alespoň nějaké větší uznání. Každý rok v říjnu se sem sjedou tisíce lidí na festival vyprávění. Náhle mi došlo, že centrum vlastně stojí v bezprostřední blízkosti soudní budovy a musel jsem se pousmát. Na obou místech se lže, jako když tiskne.

Na přední sklo mi bubnovaly kapky deště. Vytáhl jsem z přihrádky u spolujezdce lahvičku s ústní vodou a vykloktal si. Vždycky když mám jít před porotu nebo soudce, si raději vykloktám, protože mám po celém dni pocit, že mám sucho a kysele v ústech. Suchost je většinou doprovázená i prázdností v žaludku a pocitem, že vše spěje k neodvratitelné zkáze. Ten pocit, který mi obracel žaludek naruby, mizel jen občas, výhradně v přítomnosti mé rodiny, ale nikdy úplně. V noci se mi stále vracel sen, ve kterém jsem plul na provizorním voru, bez pádel, uprostřed široké,

rozbouřené řeky, která se s řevem hnala ke smrtícímu vodopádu. Nemohl jsem se dostat na břeh ani plout proti proudu řeky a po každé jsem se probudil přesně ve chvíli, kdy se vor prudce propadl do hlubiny.

Zavřel jsem láhev s ústní vodou a zhluboka se nadechl. Představení začíná. Vylezl jsem z auta a vystoupal po schodech k soudní budově, prošel foyer a pokračoval dál k bezpečnostní kontrole.

Ten den měl službu John Allen Hurley zvaný Serža, navenek drsný, ale uvnitř měkkosrdcatý starý páprda, s nímž jsme se při každé příležitosti přátelsky poštuchovali. Serža je místní legenda, známý pro svou odvahu a mužnost. Mezi moje nejoblíbenější historiky patří ta, jak úplně sám zatknul notoricky známého ozbrojeného lupiče a zloděje Deweyho Davise. Davis se tehdy pokoušel vyloupit obchod s potravinami Winn-Dixie na předměstí Jonesborough a mladý Serža, který reagoval na hlášení o probíhající ozbrojené loupeži, mu vešel do cesty, právě když Davis suverénně opouštěl hlavním vchodem místo činu s brokovnicí v ruce. Podle toho, co se povídá, Serža vyskočil z auta a nehladě na brokovnici se vrhnul na Deweyho a jednou dobře mířenou ho složil přímo na parkovišti. Pak ho spoutal a odvezl rovnou do basy.

V současnosti bylo Seržovi už něco přes sedmdesát. Stále byl vysoký a šlachovitý, ale matka příroda ho už začínala ohýbat jako starý topol v silném větru. Na mohutných rukách měl stařecké skvrny a horní ret ve vyschlém obličejí se mu napínal přes zubní protézu tak těsně, že vypadal, jako by neustále cenil zuby. Pásek, na kterém by mělo být pouzdro na zbraň, se mu zařezával do pupku, ale žádné pouzdro, natož zbraň na něm nevisely. Měl u sebe jen obušek a pepřák.

„Jak se vede, Seržo?“ zeptal jsem se a prošel detektorem kovů.

„Kdybych se měl líp, musel bych bejt dvojčata,“ zavrčel. „Slyšel sem, že ten váš Johnny Wayne má v plánu hodit dneska ručník do ringu.“ Kancelář šerifa je rychlejší než místní rozhlas. Serža vždycy věděl, co se děje, občas dokonce ještě dřív, než se to stalo.

„Dobré zprávy se šíří rychle,“ neodpustil jsem si.

„Nemůžu uvěřit, že nedostane jehlu.“

„Ale no tak, Seržo, vždyť je nevinný. Je obětí systému.“

„Nevinnej, to určitě. Nikdo, koho zastupujete, není nevinnej.“

Právě jsem procházel kolem něj k výtahům, když mě chytil za paži. Sukovité prsty mi zaryl hluboko do bicepsu.

„Víte, co bych fakt rád viděl?“ zeptal se mě. „Jak toho hajzla pověsej z nákladní plošiny přímo tady před soudní budovou. To bych rád viděl. Dokonce bych si na to koupil podělanou vstupenku.“

S tímhle názorem nebyl zdaleka jediný. Laura Nealová, Wayneova manželka a oběť, se neprovinila ničím víc, než že si vybrala špatného manžela. Pracovala jako učitelka ve třetí třídě a byla všeobecně oblíbená. Její rodiče byli vážení a tvrdě pracující lidé, její bratr univerzitní profesor. Lidé by Johnnyho Waynea nejraději viděli hořet na hranici a měl jsem nepříjemný pocit, že většině z nich by nebylo proti mysli, kdyby jeho právník shořel s ním.

Opustil jsem Seržu a vyběhl postranním schodištěm do druhého patra. Na chodbě před soudní síní stálo asi dvanáct lidí, kteří si potichu povídali. Chodba byla úzká a spoře osvětlená. Nikdy jsem si nevšiml, že by tu byly nějaké barvy. Všechno mi připadalo černobílé, jako bych vstoupil do natáčení scény *Dvanácti rozhněvaných mužů*.

Vešel jsem do soudní síně, kde předsedal soudce Ivan Glass, a rozhlédl se. Nikde nikdo, žádný soudce, zřízenec ani úředník.

„Kdepak máme Jeho Svatost?“ zeptal jsem se Lisy Maysové, asistentky státního návladního, která byla k případu Johnnyho

Waynea přidělena jako žalobkyně. Seděla za lavicí obžaloby a prohlížela si nehty.

„Šel zpátky do kanceláře. Dneska není zrovna v dobrém rozmaru.“

Už víc než třicet let byl Glass známý jako chlastometr a donchuán. Byl dvakrát rozvedený, hlavně díky tomu, že nenechal na pokoji žádnou sukni, ale dobrým občanům Prvního soudního okrsku to, jak se zdálo, nijak zvlášť nevadilo. Každých osm let ho pokaždé znovu zvolili. Glassův otec i dědeček byli soudci, tudíž byl přesvědčen, že i on sám má na soudcovský stolec nezadatelné právo.

Mezi obhájci získal přezdívku Ivan Hrozný kvůli svému naprosto nulovému soucitu s obžalovanými, nehledě na to, že s obhájci jednal téměř stejně hnusně jako s jejich klienty. Já jsem ve vztahu s ním vykročil špatnou nohou hned po škole. První den, kdy jsem byl v soudní síni, poslal do vězení staříka, který si nemohl dovolit zaplatit soudní výlohy. Věděl jsem, že to, co soudce dělá, je protiprávní, přeci jen vězení pro dlužníky byla postavena mimo zákon už kdysi dávno, ale Glass si dělal, co chtěl, bez ohledu na právní řád. Trochu jsem pátral a zjistil jsem, že se tak chová už roky. Napsal jsem mu dopis, ve kterém jsem ho vyzýval, aby s tím přestal. Odepsal mi, že mladí právníci by si měli hledět svého. Tak jsem zažaloval okres za to, že dovoluje jednomu ze svých zaměstnanců porušovat při výkonu funkce Ústavu. Když jsem s nimi skončil, musel okres uhradit téměř milion dolarů jako náhradu škody lidem, které Glass protiprávně poslal do vězení. Netřeba zdůrazňovat, že Glassova pověst tím velmi utrpěla. Od té doby mě nenáviděl a jedním ze způsobů, jak mi oplácel, bylo, že mi přiděloval případy, jako byl Johnny Wayne Neal.

V soudní síni vládla napjatá a ponurá atmosféra. Supi z médií už zaplnili lavice pro porotu. Rodiče Wayneovy zesnulé manželky,

James a Rita Millerovi, seděli v první řadě. Rita plakala a James se mi vyhýbal pohledem.

Přesunul jsem se k lavici obhajoby, kde jsem zůstal do chvíle, než se o půl hodiny později dovnitř konečně vpotácel soudce Glass v černém taláru. Měl polodlouhé, rozčuchané bílé vlasy a na nose mu seděly kouřově zbarvené brýle na čtení, díky kterým mu skoro nebylo vidět do očí. Jeho úředník mu pomohl vyšplhat po schodech a usadit se do křesla. Pak ohlásil případ, zřízenci dveřmi po mé pravici přivedli Johnnyho Waynea a postavili ho za pultík zhruba tři metry od soudce.

Po celou dobu zdoluhavého procesu plného otázek a odpovědí, kterými se soudce snažil ujistit, že je Johnny schopen přiznat vinu, chápe situaci a není pod vlivem alkoholu nebo drog, jsem stál u pultíku vedle něj. Pak se zvedla žalobkyně Lisa Maysová a přečetla sáhodlouhou litanii důkazů, které by byly předloženy, kdyby se Johnny Wayne rozhodl jít se svým případem před porotu. Slyšel jsem, jak za mnou Rita Millerová nekontrolovaně vzlyká, když musela znovu, snad naposledy, poslouchat detailní popis brutální vraždy své dcery, které byl svědkem i její vnuk, schovaný pod postelí. Bylo mi stydno, že zastupuju muže, který jí způsobil takové utrpení.

Lisa skončila a soudce Glass se škrobeně napřímil.

„Johnny Wayne Neale,“ řekl hlasem zhrublým roky nezřízeného pití a kouření, „jaké je vaše vyjádření ve věci obžaloby z vraždy prvního stupně?“

Teď nadešla chvíle pravdy. Místo, ze kterého už není návratu.

„Vinen,“ zněla těžko slyšitelná odpověď. Vydechl jsem si úlevou.

„Vzhledem k vašemu doznání vás odsuzuju k doživotnímu vězení bez možnosti podmíněčného propuštění.“

Pak si Glass posunul brýle na špičku nosu a naklonil se dopředu, očima propichoval Johnnyho Waynea.

„Mezi námi,“ promluvil soudce, „chci vám říct ještě něco, než vás odvedou do vězení, kde strávíte zbytek svého ubohého života. Za celé ty roky, které jsem tady na té soudcovské lavici strávil, jste bezpochyby tou nejodpornější, nejzbabělejší a nejubožejší lidskou pijavicí, která kdy vstoupila do mé soudní síně. Není ve vás ani špetka svědomí a já bych vám rád řekl, že kdybyste měl dost kuráže na to jít před porotu, s obrovskou radostí bych vás odsoudil k smrti. Doufám, že shnijete v pekle.“

Johnny Wayne pomalu zvedl hlavu a podíval se soudci zpřímá do očí.

„Jděte do hajzlu,“ pronesl tiše.

Glass vyvalil oči. „Co jste to řekl?“

„Řekl jsem, abyste šel do hajzlu. A státního zástupce, Úřad pro vyšetřování státu Tennessee i tu parodii na obhájce, co jste mi předhodil, stejně jako všechny ostatní, kteří to na mě ušili, si můžete vzít s sebou.“ Jeho hlas nabíral na intenzitě a na konci proslovu už rezonoval po celé místnosti.

Nastalo překvapené ticho. Soudce se k mému překvapení usmál a pak se otočil ke mně.

„Váš klient je nejen zbabělec, pane Dillarde, on je navíc ještě pitomec.“

„Do hajzlu s váma!“ zařval Johnny Wayne.

„Zřízenci!“ zvolal soudce Glass hromovým hlasem. Zvednul se z křesla jako žokej v sedle plnokrevníka a ukázal kladívkem na Johnnyho. „Dejte mu roubík a odveďte ho pryč!“

Během vteřiny ležel Johnny na zemi pod dvěma zřízenci a další dva byli připraveni kdykoli zasáhnout, kdyby bylo třeba. Slyšel jsem, jak fotografové cvakají spouštěmi a lidé popadají dech, a snažil jsem se dostat co nejdál. Johnny vykřikoval obscénnosti, zatímco do něj zřízenci bušili pěstmi a kopali. Konečně se jim ho podařilo natolik zpacifikovat, aby ho mohli za nohy odtáhnout

ven ze soudní síně. Sednul jsem si zpátky ke stolu obhajoby a říkal si, jestli mám být dotčený, že mě Johnny Wayne nazval parodií na obhájce. Možná jsem byl parodií na lidskou bytost, ale jako obhájce jsem byl sakra dobrý.

Všichni jsme seděli jako banda pitomců a čekali, dokud zřízenci, tentokrát po zuby ozbrojení, znovu nepřivedli Johnnyho dovnitř. Nacpali mu roubík do úst a přelepili ho lepicí páskou. Napadlo mě, jaké to asi bude, až mu ji z té jeho dokonale zastřížené bradky strhnou. Postavili ho k pultíku před soudce.

„Pane Neale,“ začal soudce Glass, „váš malý výstup mě přinutil zapřemýšlet, jestli bych vás přeci jen neměl poslat před porotu. Ale nakonec jsem se rozhodl, že tohle bude trest mnohem lépe odpovídající člověku vašeho formátu. Vy totiž zemřete ve vězení, ale troufnu si říct, že než se tak stane, máte se rozhodně na co těšit. Hezoun jako vy, navíc s tak prořízlou pusou, se bude bezesporu mezi osazenstvem věznice těšit velké oblibě. Úplně vidím, jak místní sodomité zavýsknou radostí. Trest zůstává nezměněn, doživotí bez možnosti podmíněčného propuštění. A teď ho odsud odvedte.“

Poslední vzpomínka na Johnnyho Waynea, kterou mám, je, jak ho pozpátku táhnou po zemi, protože ho nohy odmítly poslouchat, a po tvářích mu tečou slzy jako hrachy, až na tu stříbrnou pásku nalepenou přes ústa. Nejhorší pro něj ale podle mě bylo, jak se mu při zápasu se zřízenci pomuchlal vězeňský overal.

Vypadnul jsem z místnosti bočním vchodem, abych se vyhnul médiím, seběhl schody a zamířil ven kolem stanoviště bezpečnostní kontroly. Serža zrovna prohlížel nějaké ženě kabelku. Když jsem procházel kolem, vrátil kabelku majitelce a vyrazil za mnou.

„Hej, Dillarde, slyšel jste vo tý vraždě?“

„Jaké vraždě?“

„V Budget Inn našli nějakýho chlápka ubodanýho k smrti. Navíc mu ufikli ptáka. Dneska ráno ho prej u jezera vyčmuchala nějaká kočka.“

„Já jsem ho nezabil, Seržo.“ Pokračoval jsem v chůzi, ale slyšel jsem ho, jak se za mnou směje.

„Třeba budete toho vraha vobhajovat,“ volal za mnou. „Jo, a nejspíš bude zrovinka jak tadydle Johnny Wayne, taky úplně nevinnej. Voběť systému.“

12. DUBNA 10:00

Mobilní telefon zvláštního agenta Phillipa Landerse zazvonil chvilku před desátou ráno, zrovna když v Sonicu snídal burrito. Volal mu zvláštní agent Bill Wright, šéf kanceláře Úřadu vyšetřování státu Tennessee v Johnson City. A mimo jiné Landersův nadřízený. Landers byl ovšem přesvědčený, že to on by měl kanceláři šéfovat, ne ten vlezdoprdelka. Vždyť to on byl nejchytřejší, nejpracovitější a nejpohlednější agent v jejich kanclu. Věděl ale, že jeho čas brzy přijde, Wright se totiž chystal do důchodu.

„V Budget Inn se našlo tělo,“ řekl Wright, zatímco Landers pomalu žvýkal a přitom sledoval mladičkou servírku na kolečkových bruslích. „Muž. Někdo ho ubodal k smrti. Víc o tom nevím. Už jsem volal na forenzní, jsou na cestě.“

Policejní oddělení v Johnson City nemělo vlastní forenzní tým, takže vraždy většinou přebíral Úřad vyšetřování. Landers si v klidu dojedl burrito. Ten chlápek už je stejně po smrti, tak jakýpak spěch.

Když o půl hodiny později zajížděl na parkoviště před Budget Inn, stálo tam šest policejních aut. Všechna měla zapnuté výstražné majáky jako by snad poldové, co s nimi přijeli, chtěli někomu

namluvit, že něco dělají. Tihle hoši z policejních hlídek Landerse odjakživa fascinovali. Byli schopní postávat na místě činu celé hodiny, očumovat, vyměňovat si drby a doufat, že se dozví aspoň něco zajímavého, o co by se mohli později podělit. A když měli jó štěstí, podařilo se jim zahlédnout koutkem oka mrtvolu a pak doma manželkám a milenkám vyprávěli všechny nechutné podrobnosti.

Landers vyndal z kufru auta několik párů latexových rukavic a vyšel po schodech do pokoje 201. Venku bylo zataženo a mrholilo, přesto chvilku trvalo, než si jeho oči přivykly potemnělé místnosti. Hned za dveřmi ho do nosu uhodil pach krve. Pohled mu sjel doleva. Jimmy Brown, přerostlý hňup s vylepanou hlavou, který se za dvacet let u policie v Johnson City vyšplhal z obyčejného pochůzkáře na vyšetřovatele, se skláněl nad postelí, na které leželo tělo připomínající velikostí velrybího samce. Velmi bledého velrybího samce. Byl nahý jako prst a rozvalený na zádech, s nohama od sebe a rukama rozpraženými. Byl pokrytý zaschlou tmavou krví.

„Nedá se říct, že by umřel se ctí, co?“ neodpustil si Landers.

Brown se na něj ohlédl, ale ani se neusmál. Jak se sakra mohl nesmát? Vždyť to bylo vtipné! Landers si to sám pro sebe odůvodnil tak, že Brown jednoduše žárlí.

„Kde jsou z forenzního?“ zeptal se Brown.

„Někde na cestě, měli by tu být tak do hodiny.“ Kolegové z Úřadu vyšetřování z východního Tennessee se sem musí dostat až z Knoxville, což je asi sto padesát kilometrů. Měli na starost celou východní polovinu státu. Landersovi bylo jasné, že opět dorazí ve své nablýskané, moderní dodávce s mobilní laborkou, oblečení do těch směšně roztomilých bílých kombinéz. Díky všem těm *Kriminálkám Las Vegas* a podobným seriálům si o sobě mysleli, že jsou kdoví jaké hvězdy.

„Kdo je ten krasavec?“ zeptal se Landers.

Brown poodstoupil od těla a vytáhl zápisník.

„Zapsal se jako John Paul Tester, s bydlištěm v Newportu. To se shoduje s doklady, který jsme objevili v příhrádce jeho auta. Nenašli jsme u něj žádnou peněženku. Pokud nějakou měl, tak zmizela. Podle manažera hotelu se ubytoval včera pozdě odpoledne, tvrdil, že tu kázal na mši, a ptal se, kam má zajít na dobrou burger. Manažer mu doporučil, ať jde k Fialovému praseti. Už jsme požádali Oddělení bezpečnosti o fotku z jeho řidičáku, abysme se tam mohli poptat.“

Landers nechápal, proč Brown na tak stručné shrnutí vůbec potřeboval zápisník. Obcházel postel a prohlížel si mrtvolu. Ten chlápek byl vážně tlustý jak vorvaň. Měl několik bodných ran, soustředěných převážně do oblasti krku a hrudníku.

„Takže kazatel, jo? Někomu se nejspíš jeho kázání moc nelíbilo.“

„Kdyby jen to,“ řekl Brown. „Jeho pták je fuč.“

„Ježíš, fakt?“ Kvůli té krvi všude si toho Landers ani nevšiml. Podíval se velrybě mezi nohy, ale kromě temně rudé, beztvaré kaše neviděl nic. Ten, kdo mu penis uřízl, si dal záležet. S takovým pupkem to muselo být pěkně dlouho, co ten chlápek svého ptáka vůbec naposledy viděl.

„A to ještě pořád není všechno,“ pokračoval Brown. „Nějaká žena, co bydlí kousek od Pickens Bridge, volala dneska ráno do kanceláře šerifa, že jí její kočka přinesla dáreček, ze kterého se vyklubal lidský penis. Řek bych, že bude patřit tadyhle tomu maníkovi.“

Teda, to je ale koumák! „Máte představu, jak dlouho je po smrti?“ zeptal se Landers.

„Je studený a ztuhlý. Řek bych, že víc než osm hodin.“

„Mají tu bezpečnostní kamery?“

„Jenom na recepci. Na parkovišti ani jinde žádný nejsou.“

Ozvalo se zaklepání a dovnitř vešel strážník policejní hlídky. V ruce nesl fotku mrtvého muže velikosti A4 a podal ji Brownovi, který ji předal Landersovi.

„Jste tu, abyste pomoh, nebo jen na čumendu?“ zeptal se Brown.

„Vaše přání je mi rozkazem. Teda aspoň do té doby, než mi ten případ oficiálně spadne do klína.“

Brownův pohled jasně říkal, co si o něm myslí. „Tak byste moh tu fotku vzít a jít se s ní poptat k Fialovému praseti.“

„Provedu,“ odvětil Landers. „Ještě něco?“

„Nejspíš ne. Mý lidi právě vyslychaj tu ženskou, co měla včera v noci službu, prohledávaj pokoje a zbytek se zaměřil na oblast Newportu a vy říkáte, že forenzní je na cestě. Myslím, že to máme prozatím pod kontrolou.“

„Super. Tak já mizím do Prasete.“

Landers sešel schody, prošel kolem chlápku z policejní hlídky a nasedl do auta. Všiml si, že se u vchodu poflakuje reportérka z johnsonských novin. Jmenovala se Sylvia nebo tak nějak. Nebyla to žádná hitparáda, ale nebyla ani ošklivá, tak Landers zase vystoupil a šel si s ní na chvilku popovídat. Předhodil jí kostičku v podobě informace o uříznutém penisu a doufal, že mu to někdy v budoucnu přinese aspoň pořádnou kuřbu.

Cestou na jih po Roan Street pořád pokukoval po fotce mrtvého kazatele. Měl nazrzlé vlasy, docela hezké rysy a široké kotlety á la Elvis Presley, které mu sahaly až do půlky uší. Nevypadal špatně, ale na Landerse neměl.

„Copak jste proved, reverende, že vás kvůli tomu zabili?“ zeptal se Landers fotky, právě když zahýbal na parkoviště u Fialového prasete. „Strkal jste ptáka, kam jste neměl?“

12. DUBNA 10:20

Caroline Dillardová, oblečená do skvěle padnoucího tmavomodrého kostýmku, který měl vypadat jako od Calvina Kleina, se zhluboka nadechla, napřímila a rázným krokem se vydala k recepci. Za neprůstředným sklem tam seděl podmračený, obtloustlý muž ve středním věku, s kratičkým sestřihem a výraznými kouty a žvýkal tabák. Na sobě měl černou košili s rozhalenkou a na ní, na hrudi, přišitý odznak. Pod ním měl další nášivku, tentokrát se slovy „Nápravná zařízení okresu Washington“. Když se Caroline přiblížila k přepážce, vyplivl do kelímku slinu hnědou od tabáku.

Caroline si vzala knihu návštěv a usmála se. „Přišla jsem navštívit vězeňkyni číslo 7740,“ řekla. Podle všeho neměl nikdo v okresní vazební věznici jméno, všichni existovali jen jako čísla.

„Máte nějaké doklady, krásná dámo?“ zeptal se strážník a nepokrytě ji očumoval.

„Jmenuju se Caroline Dillardová,“ odpověděla. Byla tu teprve potřetí a ani při jedné z předchozích návštěv se s tímhle strážníkem neseťkala. Sáhla do kabelky, vytáhla řidičák a strčila ho do otvoru pod sklem přepážky.

„Ste právníčka?“ zeptal se.

„Pomáhám Joeu Dillardovi.“

„Vy ste jeho žena?“

„Ano.“

„Ale né, na to ste moc hezká.“

Povzdechla si. „Určitě mě najdete v seznamu schválených návštěv.“

Strážník otevřel kroužkový blok, který ležel vedle něj na stole, ale s hledáním nijak zvlášť nespěchal.

„Hezky voníte,“ poznamenal. „Cejtím to až sem.“

„Určitě se nezapomenu zmínit vašemu nadřízenému, že jste mi pochválil parfém.“ Podívala se na jmenovku přišitou vedle odznaku. „Strážníku Cagle? Šerif k nám chodí každý rok na vánoční párty a docela se přátelíme.“ Nebyla to pravda. Šerif u Caroline doma nikdy nebyl, ale to strážník nemohl vědět, takže její slova zafungovala skvěle.

Sklopil zrak a šoupnul jí doklady okýnkem zpátky.

„Víte, kudy se jde do místnosti vobhájců, paninko?“

Caroline s úsměvem přikývla.

„Pustím vás bzučákem.“

Co nejrychleji překonala spleť vrat a ocelových dveří. Byla z té návštěvy trochu nervózní, protože si nebyla jistá, v jaké náladě osoba, za kterou přišla, zrovna bude. Byla zavřená už devět měsíců, zatím nejdéle ve své kriminální minulosti. Seděla za to, že vzala šekovou knížku své vlastní matky, zfalšovala její podpis a za vybrané peníze si koupila kokain.

U soudu ji zastupoval Joe, Carolinin manžel. Přesvědčil žalobce, aby změnil obvinění z těžkého zločinu na přestupek, ale vzhledem k ženině dlouhé historii problémů se zákonem trval žalobce na tom, že se vzdá možnosti podmínečného propuštění a bude souhlasit s odpykáním trestu v obecní věznici.

Pět minut poté, co se Caroline usadila v místnosti pro advokáty, otevřela dozorkyně dveře a vpustila dovnitř vězeňkyni. Neměla pouta, natož okovy, nebyla nebezpečná a ani nehrozilo, že se pokusí o útěk. Mimo jiné i proto, že měla být už za pár hodin propuštěna. Když uviděla Caroline, usmála se a pokynula jí hlavou.

Caroline vstala a rozpřáhla náruč. „Jak se máš?“ zeptala se.

„Dobře,“ odpověděla žena a váhavě ji objala.

„Vypadáš dobře.“

„Však ty taky!“

Obě se posadily a Caroline se na svou švagrovou, Sarah Dillardovou, usmála.

Pokaždé ji znovu překvapilo, jak moc si byli s jejím mužem, mladším bratrem Sarah, podobní. Oba měli husté tmavé vlasy, zelené oči, dokonalé bílé zuby a štíhlá, pevná těla. Jediná vada na kráse Sarah byla tenká růžová jizvička, která jí jako blesk protínala levé obočí. Měla ji jako památku na jednoho drogového dealera, který ji zmlátil, když posledně skončila na ulici. Měla výrazné lícní kosti, silnou čelist a důlek v bradě. Manžel kdysi Caroline vyprávěl, že je v dětství často považovali za dvojčata, což skončilo ve chvíli, když Joe narostl do sto devadesáti centimetrů a skoro devadesáti kilo. Stejně tak ji překvapovalo, jak skvěle Sarah vypadá. Její svěží krása naprosto protiřečila tomu, že se roky ničila drogami a alkoholem.

„Napadlo mě, jestli ses už nějak rozhodla ohledně toho, o čem jsme se minule bavily,“ začala Caroline.

Sarah zabořila pohled do desky stolu. „Upřímně, nejsem z té představy zrovna na větvi.“

„Proč ne?“

„Jsem už stará na to, abych bydlela s bráchou, Caroline. A taky dost stará na to, abych bydlela s tebou. Oceňuju tvou snahu, ale nejspíš to zkusím na vlastní pěst.“

Caroline pevně pohlédla do jejích zelených očí.

„Takže na vlastní pěst, říkáš. Stejně jako jsi to dělala posledních dvacet let?“

„Auvajs! Prosím tě, řekni mi, že jsi sem nepřišla jen proto, abys prudila.“

„Přišla jsem, abych ti do té tvé tvrdé palice vtloukla trochu rozumu. Kde budeš bydlet, když ne u nás? Co budeš dělat?“

„Mám kámoše.“

„Jaké kámoše? Dealery a fetišáky? Od těch se teď musíš držet co nejdál.“

„Vážně?“ Zelené oči po ní šlehaly blesky, ale Caroline neuhnula pohledem. „Jestli něco fakt nepotřebuju, tak je to mentorování od manželky mého bráchy. Proč seš tady vlastně ty, proč tu není Joe?“

Caroline se opřela o lokty a naklonila se k ní. „Jsem tady, protože mi na tobě záleží. Oběma nám na tobě záleží. Jenom se ti snažíme pomoci. A Joe nepřišel, protože vidět tě znovu na tomhle místě prostě nezvládne. Rve mu to srdce.“

„Jo, tak ono mu to rve srdce? Měl by tu nějakou dobu pobejt. Pak by měl možná víc soucitu se svýma klientama.“

„Soucítí se svými klienty a s tebou obzvlášť. Udělal pro tebe všechno, co bylo v jeho silách, včetně toho, že ti každý měsíc posílal peníze.“

„Určitě mu za to nezapomenu poslat děkovnej dopis, až mě pustí.“

„Krucináfagot, Sarah, proč musíš být takový cynik? Proč je pro tebe tak těžké uvěřit, že na tobě někomu opravdu záleží a chce ti pomoci? Nic jiného v tom není. Žádné závazky.“

„Žádný závazky, říkáš? A co kdybych se zejtra večer chtěla zhulit?“

„Řekla jsem žádné závazky, ne žádná pravidla. Jakmile se jen dotkneš drog nebo alkoholu, letíš.“